לכתוב „דברים יפים". והנה, אני חושב שבעמרם היו מספיק דברים יפים גם בלי שיקשטו אותו. ואני מנצל את ההזדמנות הזאת כדי לפנות ליוסי, יוסי גמזו, שיכתוב עליו — בפשטות גמורה — אותם דברים, דברים שנאמרו פה. לא, אף אחד לא מנסה לעשות ממנו „סופר־מן". הוא לא היה כזה. אלא לכתוב עליו, פשוט, מה שהוא כן היה. ואני חושב שמה שהוא היה, גם בלי הקישוטים, זה הרבה מאוד — — —

...חיוך מאופק, המגלה משהו ומכסה משהו. עיניים מרוכזות בנקודה אחת, מתוך בטחון והחלטיות. החלטה נחושה להשיג, ויהי מה.

עמרם.

כזה ראינוהו תמיד, וכבר איני זוכר אם במשך שנות־חיינו המשותפות והיכרותנו הממושכת ראיתיו אי־פעם אחר. בחברת־הילדים, ב„מוסד", בצבא ובקיבוץ — אותו עמרם. הוא־הוא. כל־כך הוא — שלעולם לא תטעה בו. לעולם.

וצריך לומר את האמת: בגישתו הרצינית, בבגרותו ובנכונותו להתייצב מול משימות קשות, מבלי שספקותיו יצופו על פני השטח הגלוי־לעין, היה עמרם יוצא־דופן בתוכנו. אין ספק שעברו עליו אותם לבטים, של התנסות וחיפושי־דרך, לא פחות — ואולי אף יותר — משעברו על כולנו: נערים ונערות המחפשים את נתיבם, את עצמם. אולם, בשום מיפגש פומבי, בקבוצה או בחברה, לא חשף